

andre Opdragelsesanstalter som paa „Flakkebjerg“, jeg valgte at undersøge hver enkelt Klage for sig, valgte at undersøge den grundigt og at gaa ud til Folk, fordi jeg ved, at Myndighederne ikke have gjort deres Pligt.

Ja, den højtærede Justitsminister har efter min Mening ikke gjort sin Pligt. Hvis den højtærede Justitsminister efter Forhørene havde erklæret, at den Mand kunde ikke længere være Forstander, hvis han ikke havde tilbageholdt Forhørene, hvis han ikke havde oplæst det Brev fra Overinspektøren, hvori han siger god for Mortensen, men havde sagt: Dette er for galt, dette maa ikke finde Sted, saa havde den højtærede Justitsminister været den Mand, som fattige Folk med Tillid kunde have henvendt sig til. Jeg ved godt, hvad den højtærede Justitsminister vil svare mig: at jeg i mange Spørgsmaal af lignende Natur ikke forgæves har henvendt mig til ham. Nej, men dette er af en saa overordentlig Betydning, at naar jeg mærker Kølighed der overfor, saa taber jeg Tilliden til ham, i alt Fald paa det her omhandlede Omraade. Jeg forstaar ikke, hvorfor han ikke har fundet Anledning til at skride ind imod Møller og Mortensen eller mod Fru Bransholm og Frk. Thorup, naar han i sin Tid lod Overrets-assessor Schrøder undersøge en Række Klager, der vare fremkomne over den Behandling, der var bleven nogle Personer til Del i Ringsted Fængsel. Det oplystes ved de Forhør, Assessor Schrøder afholdt, at disse Personer, der undertiden havde været berusede — det var Fanger, der vare blevne bragte derind — havde faaet Klø, havde faaet Lussinger, og den højtærede Minister beordrede Tiltale i den Anledning. Men hvad de paagældende havde gjort sig skyldige i, var jo ikke tilnærmelsesvis det, som Fru Bransholm og Frk. Thorup have gjort sig skyldige i, ikke en Brøkdæl deraf. Men er den Behandling, der bliver en beruset Person til Del, som føres ned i Detentionslokalet, grovere, værre end den, der bliver et værgeløst Barn til Del paa en Opdragelsesanstalt? Det synes saa. Men det bør ikke være saa, og i alt Fald, saa meget er givet, at den Bevægelse, der nu en Gang er rejst, slutter ikke, forinden den Dag er kommen, da vi ere blevne enige om i vor Lovgivning og vor Administration at fælde dette System, der er det raadende, og skabe et nyt.

Jeg vender mig med nogle Ord til den højtærede Justitsministers Blad „Dannebrog“, til dets Omtale af denne Sag, for-

inden den forelaa klart for Offentligheden, forinden vi havde haft Lejlighed til at se Forhørene. Da skrev „Dannebrog“ den 16. December — med den højtærede Formands Samtykke skal jeg tillade mig at oplæse det:

„Efter hvad vi erfare, vil Justitsministeriet ikke beordre Aktion mod Børnehjemmet „Hebron“s Forstanderinde, Fru Bransholm. Der er ikke ved Kommissionens Undersøgelser fremkommet noget, der kunde begrunde en Tiltale mod Forstanderinden, men derimod er det ved de af Assessor Schrøder foretagne Forhør blevet oplyst, at nogle unge Piger, der optraadte som Vidner i den af Fru Bransholm mod Folketingsmand Peter Sabroe anlagte Sag, ved deres Vidneførsel i Aarhus have gjort sig skyldige i Mened.

Der er endnu ikke af Justitsministeriet taget nogen Bestemmelse om, hvilke Foranstaltninger der i Anledning af de unge Pigers falske Edsaflæggelse vil være at træffe.

— Hr. Sabroe ligger nu, som han har redet, og han fortjener sit ynkelige Nederlag. Paa et aldeles falsk Grundlag — hvis der overhovedet har været noget! — iværksætter han en systematisk Forfølgelse mod en hidtil almindelig agtet Børnehjemsforstanderinde; han befrier i nogle Dage Rigsdagen for sin Nærværelse — det var for Resten slet ikke under Rigsdagssamlingen, det var to Maaneder før dens Sammentræden — og rejser over til Nordjylland, hvor han laver „Folke-møder“ med Resolutioner mod den sagesløse Kvinde“.

Der er kun vedtaget een Resolution, og det var i Skive. Jeg havde den Glæde, at de alle, Socialdemokrater, Højremænd, Venstremænd og Kvinder, en Forsamling paa 1,200 Mennesker, enstemmigt eller saa godt som enstemmigt — der var kun 3 Stemmer imod — vedtog en Resolution, der krævede, at Fru Bransholm skulde suspenderes, og at der burde nedsættes en Undersøgelseskommission. Det er den eneste Resolution, der er vedtagen. Naar det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) har opholdt sig over min Agitation og bl. a. talt om, at der har været afholdt offentlig Dans, viser det egentlig, hvor overfladisk det ærede Medlem er gaaet til Værks. (Carl Hansen [Viborg Amts 1ste Valgkreds]: Der var to Resolutioner i Skive). Nej, der er kun een. (Carl Hansen: Jo, der er to!) Nej, jeg fastholder, at der er kun een. Jeg er for Resten ikke saa meget for Resolutioner. Hvad